

Hemolira

Társadalmi, színházi és művészeti hetilap :- Szerkeszti: Magyar László

II. évf.

S

Z

E

G

E

D

1

9

2

9

Á

P

R

I

L

I

S

18. sz.

Iksz ur befejezte regényét

Forradalom a gyermekszobában

*Ugy elnéztem azt a gólyát, azt hittem,
hogy vércse, hát pedig varju*

**A dúsgazdag szegedi gavallért meg-
pezsgőztették a lányok**

Május elején kezdi meg Tarnay a szervezkedést

A színház vezetősége bejutott a Csillagba

A Vakablak, az élet és az üzlet

Nem jó gardedámnak lenni

*A férfi, aki boldogan halt meg a Szent-
háromság uccában*

**Versek, tárcák, elbeszélések, színházi és
társadalmi riportok, fényképek stb.**

Szeged, 1929 április 27. - II. évf. 18. sz.

Hamolára

Illusztrált társadalmi, színházi és művészeti hetilap - Felelős szerkesztő: Magyar László

Előfizetési díj egy hónapra 1.60 P. negyedévre 4.60 P. fél évre 9.- P. egész évre 18.- P.
Szerkesztőség: Oroszlán ucca 4. III. em. 9. Telefon: 18-12.
Kiadóhivatal: Tisza Lajos-körút 71. szám. Telefon: 8-95.

Megjelenik minden szombaton délután.

Forradalom ütött ki a gyermek szobákban egy belvárosi tanító felvilágosító előadása után

Érdekes és furcsa dolgok történtek a napokban a belvárosi fiú elemi iskolában. Az eset valószínűleg országos feltűnést fog kelteni, — legalább is pedagógiai szempontból.

Arról van szó, hogy szabad-e a gyermeket felvilágosítani egynemű dologról, amelynek elhallgatása hozzátartozott eddig a nevelés legfontosabb eszközeihez. Nem nagyobb, tehát 9-10 esztendőes gyermekekről van szó, hanem 6-7 éves, első osztályosokról, akik előtt durván, kegyetlen kézzel lerántották a gyermek-ség legszebb, legszentebb illúzióit.

Az első forradalmi hang

Az elmúlt hét péntekjére a belvárosi fiú elemi iskola igazgatósága szülői értekezletet hirdetett. A gyermekeik sorsa iránt érdeklődő szülők nagy számmal jelentek meg az előadáson, amelyet az egyik belvárosi tanító tartott.

Ezek az előadások minden alkalommal egy új nevelésügyi problémát fejtegettek. A pénteki előadó a szülő és a gyermek közötti viszonyról beszélt. Azt mondta, hogy az össz-

hang és a jóviszony érdekében fontos a szülő és a gyermek között a kölcsönös őszinteség. Tehát ha megkívánjuk, hogy a gyermek hozzánk őszinte legyen, legyünk mi is hasonlóképpen őszinték hozzá. Egy szóval: *ne hazudjunk a gyermeknek*. Ilyen dolgok például a karácsonyfa, a Mikulás-nap körül kialakult mesék, a kéményseprőről, a rendőrrel stb. terjesztett rémmesék. Fel kell a gyermekeket világosítani . . .

Az előadás alatt a szülők értelmetlenül és megdöbbenve feszengtek helyeiken. Természetesen egyik szülő sem értett egyet ezzel a felfogással, annál kevésbé, mert jól tudták, hogy ezek a gyermekkori élmények és misztikumok mennyire fontosak a felnőtt életében, hogy milyen üdvös hatással vannak a gyermeki fantáziára és hogy tulajdonképpen épp ezek a dolgok azok, amelyek a gyermek-séget széppé és talán — elviselhetővé teszik.

Szólni azonban egyik szülő sem szólt, mert azt hitték, hogy az előadás inkább csak elvi jelentőségű. Napirendre tértek hát a dolog felett és elszéledtek.

Folytatása következik.

Hétfőn történt. A gyermekek mit sem sejtve siettek az iskolába. Még imádkozás alatt sem sejtették, hogy merényletet fognak követni gyermeki hitükön, nem sejtették, hogy nemsokára megfosztják őket illúzióiktól.

Az I. b) osztály tanítója — valószínűleg a pérteki előadás hatása alatt, — aztán megkezdte a felvilágosítást.

Elmondotta, hogy nem igaz az, hogy a karácsonyfát a Jézuska hozza az angyalokkal, a Mikulás-napi cipőbe is a papa teszi éjjel a fűgét, diót és hasonló jókat. A karácsonyfát a piacon veszik, az pénzbe kerül, pénzbe kerül az aranyhaj, az aranydió és hogy ezeknek a holminknak a beszerzése rendszerint súlyos gondok elé állítja a szülőket.

A gyermekek megdöbbennek.

Ez a felvilágosítás természetesen hatalmas konsternációt keltett a gyermekek között. Talán nem is tudták, hogy hogyan fogadják a tanító szavait: higgyenek, vagy ne higgyenek? Összeütközött bennük a két, ellentétes magyarázat: a szülőké és a tanítóé. Tanácstalanul állottak kezükben a nagy titok megoldásával. Súlyos volt nekik a probléma: egyrésztől a már megtörtént karácsonyok és Mikulás-napok emléke, az anya komoly arca, ahogy ígérgette az angyalok nevében a karácsonyfát, másrészt a tanító lealizmusa, amely most így lerántotta a leplet.

Hogy mi történt még az iskolában, arról a gyermekek nem tudtak beszámolni, de nekik ez is elég volt. Reggel tehát mit sem sejtve, bementek az iskolába, mint gyermekek, tíz órára pedig kijöttek, de már hiányzott valami a lelkükből...

A gyermekek hazavonulnak és felelősségre vonják szüleiket.

Előadás után a gyermekek alig várták, hogy hazaérjenek és felelősségre vonják szülőiket: miért hazudtak? Legtöbbször sirva mesélte el otthon, mi történt az iskolában, mit mondott a tanító. A szülők tanácstalanul és felháborodottan állottak szemközt gyermekeikkel: Érthető is ez, hisz a gyermek most nyil-

tan azzal vádolta őt, hogy nem mondott igazat. Előállott az a furcsa helyzet, hogy a szülő zavarban volt és nem tudta, mit válaszoljon. A gyermeket meg kellett nyugtatni, mert látták, hogy a felvilágosítás ellen a gyermek ösztönszerű huzódózása a realitás iránt sem használt. A szülők tehát, hogy saját tekintélyüket és a gyermek beléje vetett bizalmát megtartsák, ismét hazudni voltak kénytelenek, még pedig azt, hogy: a tanító nem mondott igazat.

A dolog most úgy áll, hogy a gyermek egyiknek sem hisz. Az előadás, csak az öszinteségről szólt, a gyakorlatban igen furcsa következményeket szült: a gyermek megtudta, hogy a szülők réha hazudnak neki, (nem tudja mi az a: pia frans.), azt hiszi, hogy a tanító is ugyanazt teszi. A gyermek gondolkodik, töpreng, a probléma pedig súlyos.

Egy tény, hogy az illúzió elveszett.

A szülők tiltakoznak a — gyermekek érdekében.

A szülők az egész dolgot természetesen megbotráncozva fogadták. Megbotráncozva pedig azért, mert nem helyeselhetik, hogy a tanító a harmonia és a jó viszony nevében a gyermeket szülei ellen uszítsa, a szülői tekintélyt lerombolja és hogy a gyermekeket megfossza egy ilyen leleplezéssel.

Az egyik anya mondotta: Nincs tekintélyem a gyermekem előtt. Hazugnak érzem magam, nem merek a szemébe nézni. Az én gyermekem amúgy is tul reális érzékű, most majd karácsonykor minden darab ajándéknak megkérdezi az árát.

— S mi történik, ha egy nap hazajön és a szemembe vágja, hogy őt nem a gólya hozta.

Ez a felvilágosítás nemcsak a gyermekeket, de a szülőket is kisemmizte egy jó adag őszinte, gyermeki örömből, mert a gyermek öröme, az ő öröme is volt.

Hogy most mi történik a gyermekszobában tanácstalanul álldogáló gyermekkel, hogyan fogják megoldani ezt a problémát, nem tudjuk, de valami megoldást okvetlenül találni kell.

A dusgazdag szegedi gavallért megpezsgőztették a „palira vett” hölgyek

Rendkívül mulatságos történetről beszélnek mostanában városszerte. Az eset hősei egy ismert szegedi dusgazdag gavallér, két ifju hölgy és egy csomo szem- és fültanu. Szeged egyik előkelő éttermében iátszódtott le ez a história, amelynél kedvesebbet már régen jegyeztek fel a krónikák.

A két ifju, de éppen nem szende hölgy portyázgatás közben került be a dining-roomba, ahol hanyag előkelőséggel telepedtek le az egyik legjobb asztalnál. Műértő szemekkel muátrálták végig a „pali-anyag”-ot, azonban szomorodottan konstátálták, hogy most ze egyszer bus magányban kell elfogyasztaniuk a borjucotlettet.

Ámde egyszerre csak belép az ajtón a dusgazdag gavallér, akinek szíve és erszénye mindig tárva-nyitva áll a szép szegedi hölgyek számára.

Sugárzó eleganciájával, daliás alakjával határozottan impozáns jelenség volt Szeladon, ezt a két magánosan ülő virágszál is habozás nélkül megállapította.

Némi szemjáték, negédes mosoly invitálta hősünket, akiben pillanatok alatt nagy elhatározás született. Így monologizált valahogy:

— Hm, ez a két hölgy engem most **palira akar venni**. Nos hát én megfordítom a játszmat. Ugy fogom intézni a dolgokat, hogy **én vegyem** őket palira, ilyen még ugy sem esett meg velem. Eddig én potyáztattam, most meg próbálok én potyázni, eddig mindig én voltam a gavallér, most megnézem, milyen a női gavallér.

A rövid monológ után szilárd léptekkel az asztal felé tartott, de — nem ült le. Uri módon bemutatkozott, tudta, hogy az ilyesmivel nagyon meg-

lehet főzni az eféle asszonynépet.

— Miért nem ül le?

— Nincs pénzem! — Ezt csak ugy foghegyről vetette oda, a tárcájában pedig vagy husz darab százas lapult.

A lányok összenéztek. Még egyszer végigmustrálták:

— Nem baj, üljön le, **mi fizetünk!**

Barátunk majd kiugrott a bőréből örömeiben. Örült siker lesz ebből, a másik asztalnál két régi puszipajtása már is a hasát fogta nevéteben, hiszen minden jól áthallatszott hozzájuk.

Mindjárt megitták a friss csapolásból a pertut, aztán nekiláttak az étkezésnek.

De lányok, hát ez talán még sem járja, hogy én, ilyen szegény ördög létemre kihasználjalak benneteket.

Csak semmi duma, egyél, amennyi beléd fér, mindent fizetünk, tetszel nekünk. Punktum.

Jók vagytok hozzám! Öreg barátom, aki engem támogat, ebben a hónapban már nem ad egy vasat sem, így hát tisztára könyörületből élek.

— Óh, a cudar vén fukarja! Pincér, hamar egy Törleyt.

Hát ennek ezért már fele sem tréfa. Dusgazdag barátunk fecsegett jobbra-balra, de most már uj barátnői nem engedték.

— Még egy Törleyt! — és állt a bál. A hangulat emelkedett, a nők szórták a pénzt, ugy hogy végül összesen hét pengőjük marad kettőjüknek. Nemes gesztussal átnyújtották ezt is barátunknak:

— Nézd fiam, itt van hét pengő. Menj el a legközelebbi hotelbe nyittas szobát magadnak, igazán rád fér egy kis pihenés. Majd később meglátogatunk.

Mit tehetett egyebet, elfogadta. A feje mámoros volt kissé, andalogva ballagott az uccán és mire a hotelhez ért, hölgyei már ott várták. Mentő ölete támadt. Kissé bizonytalanul kiemelt a tárcájából egy százast, az-

után nagy vigan belépett a foyerbe: — Képzeljétek, öreg barátnőmet sikerült még egy százas erejéig megvágnom. Nesztek! Pá drágák, kis palik, órevoár!

És ezzel kirohant az ajtón.

Porváros

Ugy elnéztem azt a gólyát, azt hittem, hogy vércse, hát pedig varju...

Az adoma tulajdonképen és hiteles szövegében így szól:

A szegény vándorlegény bevetődik estefelé az egyik gazda házába, megáll a pitvarajtóban, éhes szemekkel sandít a tisztaszoba asztalára, ahol valami kerektség csiklandozza az étvágycsövet. Aztán tisztességtudóan köszön, a barátságos fogadójstenre beljebb óvakodik, leül a kemence padkájára és az asztal felé intve, imádságos hangon megszólal:

— **Ugy elnézem azt a kulacsot, azt hittem, hogy sajt, hát pedig kenyér.**

Igy volt a tek. Tanács is a minap a fogadalmi templom gólyájával. A ráérs emberek észrevették, hogy a fogadalmi templom innenső tornyának hivatalos vendége került. A torony legfelső sisakjára, oda, ahol keskeny vaskapcsok visznek fel a toronygombig, — hangzott a megállapítás — lefészkelte egy fiatal gólyapár. Hir szerint sokan látták is a gizgast hordó gólyákat, amint ott keringtek a tornyok között, majd leszálltak a keresztek leghegyére és megérkezésük, meg fészkekrakásuk szelid örömét vidáman kelepelgették bele a nagyvilágba.

A zenzációs idegenforgalmi hír bekerült az ujságokba is és vegyes érzelmeket keltett. A romantikára hajlamosabb emberek elábrándoztak rajta. A fantáziák új gólyameséket szültek és a szomszédasszony öcsikére vágyakozó kisfiát a templom gólyáihoz utasította közreműködésért.

A finnyásabbak pedig veszedelmet szimatoltak a gólyafészkekben. Esztétikai érzékük felberzenkedett és kitálták, hogy a gólyamadár elcsufítja a vörös templomtornyot, ha majd a békák, siklók és egyéb viziszörnyek maradványait leszórja a fészkekből. (A rosszmájú architektorok erre azt mondták, hogy legalább lesz valami szép ezeken a kietlenszabású tornyokon, ha más nem, hát — a patina.)

Szó, ami szó, a tek. Tanács is tudomást szerzett a gólyákról és félig tréfásan, félig komolyan elrendelte könyörtelen kilakoltatásukat. A rendelet maga egész komoly volt, a tréfa csak a határozathozotal alkalmával enyhítette a meztelen valóságot. Azt mondták ugyanis a tanácsban, hogy a kilakoltatást a lakbérleti és építési szabályrendelet paragrafusai alapján

kell elrendelni, mivelhogy a fiatal gólyapár nem kért fészéképítési engedélyt, tehát kihágott az ártatlan szabályok ellen és mint engedély nélküli szabálytalan építőnek büntetés jár. Ez a büntetés pedig nem lehet más, mint a kilakoltatás.

De ez is benne volt már az ujságokban. A határozat szintén vegyes érzelmeket keltett. Sokan örültek neki, mások viszont nagyon sajnálkoztak. Mert hát szent, magányos magyar madár a gólyamadár, a templomtornyok és gyárkémények komoly madara, akinek egész mitológiája van már a magyar pusztán. Szegedről régen elköltöztek ezek a feketeszegélyű fehér tollas vándorok, elűzte innen őket a lárma, a civilizáció — sőt nem régen még a kis Tápé falu tornyáról is száműzte fészküket a „gencsek” nagyon okos kupaktanácsa — így most, hogy visszatérésükről vert a hír, olyan öröm féle költözött a szelidségre hajlamos szívekbe. Ezt az örömet ölte meg a tanácsi kegyetlenség.

Most jön aztán a váratlan fordulat.

A mérnöki hivatal, mint a tanácsi ítélet végrehajtója, már meg is tette a szükséges intézkedéseket a lakhatási engedély nélkül letelepedett szabálytalan fészéképítők könyörtelen kilakoltatására. Tán már a toronymászó embert is felfogadták, aki két deci törkölyért, no meg a dicsőségért vállalkozott volna a fészek lepiszkálására, amikor hirnök jött és pihegve szólt:

— Tisztelt mérnökség, tévedés történt. Nem gólya a gólya, hanem vércse. Elnézték a szerencsétlent a szomszédok.

A mérnökség először az állatvédők csalafintaságára gondolt, mivelhogy volt szó arról is, hogy az állatvédők egyesülete veszi védelmébe az elítélt gólyákat, de azután előkerültek a

színházi és tábori látcsövek, az innen-ső toronysisak a megfigyelő tekintetek keresztútjába került. A megfigyelés hosszú órákig tartott, de gólyát tényleg nem tudott produkálni. A fészek ellenben ott éktelenkedett a templom torony kapaszkodói között.

A mérnökség már éppen jelentést akart tenni a fordulatról a tanácsnak — szólván a kilakoltatási végzet a gólyák ellen, mivel pedig a gólyák nincsenek, vércsére pedig a tek. Tanács nem intézkedett, új határozathozatal vált szükségessé — amikor a hirnök jelentkezett, mondván:

Nem vércse az a gólya, hanem varju, még pedig tarka varju, azaz-hogy kálomista.

Ez megint helyzetváltozást jelentett annál is inkább, mert a figyelő távcsövek tényleg felfedezték a szürke mellényes madarakat a fészek körül.

A mérnöki hivatal most a varjuk ellen kér kilakoltatási engedélyt. Az előterjesztés indoklására — a népszövetségi körökből nyert értesülésünk szerint, egy híres, nemzetközi kánonjogász vállalkozott, aki azt fogja bebizonyítani, hogy a kálomista varjukat nem csak az építési és a lakbérlet alapján lehet kilakoltatni, hanem az egyházjog alapján is, mivelhogy a kálomista varjunak semmi keresni valója nincs a pápista torony keresztje alatt. Vigye el a házat a kakasos templom tornyára, vagy pedig változtasson felekezetet.

Mindezek után az is lehetséges, hogy hatósági beavatkozásra még sem kerül sor, mert a feketeinges pápistavarjuk már felfedezték a birtokháborítást és állítólag saját hatáskörükben, egyéni akció formájában vállalkoznak a tarkatollu idegen eltávolítására.

Az egyik fővárosi napilap vasárnapi mellékletében Reményi Sándort kivégeztették a románokkal

A fővárosi lapok vasárnapi mellékletei — tisztelet a kivételnek — nem valami magas irodalmi nivón állanak és nem is igyekeznek az átlagon felül emelkedni. Cseppet sem riadnak viszsza kisebb-nagyobb **kacsák** szélnek eresztésétől, mintha csak egész kis vidéki testvéreik. — **Mucsá és Vidéke** példáját akarnák követni. Eddig ez még csak rendben vona. Minden példa megérdemli, hogy követői akadjanak s ha akadnak olyanok, akik jobb példát nem tudnak követni, senki sem akadályozza meg őket követési szándékukban. Az egyik fővárosi napilap vasárnapi mellékletében azonban tovább ment a megengedett kacsázásnál. Az illető napilap vasárnapi mellékletében, teljes egészében leköszölte **Végvárynak — Reményik Sándor** — erdélyi magyar költőnek **Eredj ha**

című költeményét, mely egyik legszebb és legismertebb verse Reményiknek, hiszen majdnem minden magyar iskolás könyvben benne van és valósággal nemzeti imádsága lett úgy a csonka haza, mint az elszakított területek magyarságának. A vers alatt a költő nevét **Reményi Sándorra** változtatva szignálták. A név után pedig a következő megjegyzés fűződött:

E szép vers szerzője a magyar ügyért vértanu halált halt, az oláhok Segesváron 1920 nyarán kivégezték. A költemény a mártír hagyatékából való.

Megnyugtattuk az illető napilap illetékes rovatvezetőjét, hogy az **Eredj ha tudsz . . .** című költeményt Végváry néven Reményik Sándor erdélyi poéta írta, aki jelenleg is szerkesztője a Kolozsvárt megjelenő **Pásztor-tűz** című irodalmi folyóiratnak és hála Istennek egyelőre még nem fenyegeti az a veszély, hogy kiégezzék.

Raza.

Központi Tejcsarnok Rt.

és Kenyérüzem

fiókjaiban délután 3 órakor friss vajás sütemény kapható

Megérkeztek **G.F.B.**

gyártmány

kötöttáru

különlegességek

mellények, jumperek, pulloverek és kabátok. A tavaszi divatujdonságai

POLLÁK TESTVÉREKNÉL

rendkívüli olcsó árakon

Széchenyi-tér és Csekonics-utca
G. F. B. gyártmányok gyári lerakata.

Játékszin

A Homokóra színházi melléklete

A „Vakablak” a szegedi színházban

Kedden mutatta be a szegedi színház Boross Elemér színművét, a Vakablakot. Képünk balról-jobbra: Kovács Károly, Boross Elemér,

Peéry Piri, Szilassy Gyula, Szilágyi Aladár, Kovács Károly, Peéry Piri.

Magyar Lázló felvétele.

A „Vakablak” olyan mint az élet, vagy mint az — üzlet

Ellesett párbeszédek a Vakablak premierje után

A második felvonás legkomorabb jelenetében azt sugja mögöttem egy szemüveges, kövérkés uriember a mellette ülő hölgynek, valószínűleg a feleségének:

— Jaj, de szomorú ez a darab. Olyan, mint az élet, vagy, mint az üzlet.

Ez volt a legigazabb, a legösszintébb kritika, amit a Vakablakról hallottam.

Tényleg nagyon szomorú darab, de sokkal szomorubb, mint az élet és majdnem olyan szomorú, mint manapság az üzlet. Anyi azonban bizonyos, hogy felkeltette az érdeklődést,

hogy mindenfelé beszélnek róla, ami már egymagában is sikert jelent. Téma lett a Vakablak, vitaanyag, szenvedélyes párbeszédek okozója. Több barátom hajbakapott miatta.

Zolnai Béla professzornak például nem tetszett.

— Nincs benne semmi irodalom — mondotta a premiér után a színház kapujában — de minden más egyéb van benne. Van forradalom, de ellensúlyozására ott a keresztség. Van realitás, de kiegyenlíti ezt is képtelenség.

Az egyik rosszmájú újságíró pedig az előadás után diszkrétan megkér-

dezte Peéry Piritől, hogy **mi volt abban a levélben, amit Kovács Károlynak írt szökése előtt.** Mert hát a darabból nem tűnik ki.

— A levélben? Lám, ezt **én sem tudom.**

De nem tudja Kovács Károly sem, pedig ő a nyílt színen elolvasta.

Az a rossz máju ujságíró azt is megkérdezte Peéry Piritől, hogy miért akarták a színpadra helyezett akasztófára felhuzni. Ez a felhuzás az első halálos ítélet végrehajtását jelentette volna, vagy a második merénylet (ami tulajdonképpen nem is volt merénylet, hanem ellenkezőleg a merénylető banda elárulása, leleplezése) büntetését?

A művésznő néhány pillanatig gondolkozott, azután bizonytalanul állította, hogy a második, a statáriálisan hozott ítéletet akarták rajta végrehajtani.

Beszéltek a **Vakablakról** a tanácsülésen is. Azt mondta például **di Csonka Miklós**, az adóügyér:

— Nagyon drasztikus volt, mert hát színpadon még se lehet olyat mondani, hogy „téged még el se határoztak kedves szüleid, amikor én már ültem”.

Mindezekről eltekintve sikere volt a **Vakablaknak**, különösen **Kovács Károlynak**, aki János szerepében tehetségének legjavát nyújtotta. Azt is mondta az előadás után valaki:

— **Kovács Károly milyen nagy-szerű Liliom volt.**

Sikere volt **Szilassy Gyulának**, mint börtönujoncnak is, aki jelentéktelen szerepének súlyt, jelentőséget tudott adni. Nagy kár, hogy a színház vezetősége nem használja ki jobban ezt a nagyon sokat ígérő, tehetséges fiatal színészt komolyabb, nagyobb szerepekben, hiszen minden szaván, minden mozdulatán megérzik, hogy szeret dolgozni, hogy ambícióval, istenadta tehetséggel oldja meg a nekiszánt

problémákat és megtudna oldani sokkal súlyosabb problémákat is, mint a milyent a **Vakablak** ujoncbörtönőre jelentett.

Peéry Piri szintén dícséretet érdemel, mert **lehetetlen** alakjából igyekezett **elfogadható** szerepet formálni. Szintén nem rajta mulott, hogy igyekezetét nem koronázta minden vonatkozásban siker.

Végezetül had álljon itt a következő párbeszéd:

— **Hidd el komám, hogy ennek a darabnak nincs drámai konstrukciója.**

Éppen a konstrukció az értékes benne.

— **Ne érts félre, én nem színpadi konstrukcióra gondolok, hanem drámai konstrukcióra.** Először is miért **Vakablak?** A két börtönőr bamba beszélgetése az első felvonásban még nem indokolja meg a **Vakablakot**. Azután meg nincs célja ennek a darabnak, amely nyilvánvalóan export szem pontok figyelembevételével készült. A legnagyobb hibája végül az, hogy irreális, hogy képtelen. Nem ismer a világ olyan börtönt, ahol az első felvonásban hátborzongató fegyelem uralkodik, a színváltozás után pedig az új rab söprűvel jelenik meg az igazgató irodájában, megszervezi az elnök elleni merényletet és tíz perc múlva már a rádió elárulja, hogy az általa megszöktetett másik rab rásütötte pisztolyát az elnökre. Nincs olyan börtön a világon, ahol ilyen szabadon bonyolíthatnának le drámákat és tragédiákat a „számok”.

— A színpad nem azért van, hogy realitásokat adjon.

— Elhiszem, de akkor mit keres a bitófa a színpadon, meg a hurkot próbálgatóhóhér?

— Ez a rendezés hibája.

— Mit keres az első felvonásban a

„nem beszél”, a másodikban helyettes börtönigazgatóvá basáskodó „huszonhetes”?

— Kérlek szépen, ez az új dráma, az új színpad, az új művészet.

— Igen? Az már más.

A színház vezetősége és egy pár színész pénteken testületileg bekerült a Csillagbörtönbe

Nem kell sem megijedni, sem megörvendeni. (Föltételezzük, hogy vannak sokan, akik . . . na jó, jó . . .)

Ez a bevonulás csak látogatás volt, ez alkalmat pedig a Vakablak szülte.

A különös miliőben jászódó darab kíváncsivá tette a színészeket a valószínű börtönéletre és ezért elhatározták, hogy engedélyt kérnek a látogatásra.

Görög Sándor érintkezésbe lépett a börtönigazgatósággal, ahonnan azt a választ kapta, hogy pénteken délután szívesen látják a mérsékelt számú társaságot. Mindössze egy kikötést tettek. Még pedig, hogy nő nem vehet részt az expedícióban.

Igy tehát Peéry Piri, Levion Má-

ria — kimaradt a tanulmányutról, habár őt is, mint halálra ítéltet, érdeklí a börtön élete.

Az expedíció agjai: Tarnay Ernő, Görög Sándor, Tolnay Andor, Szórád Ferenc, Fridl Frigyes, Vágó Arthur, Földényi László, Kovács Károly.

Az igazgató azt is tudomására hozta az illetőknek, hogy két és fél óráig fog tartani az utazás a Csillagba és mindenütt szakszerű magyarázatot kapnak.

Pénteken délután fél 4 órakor vonult be a társaság a Csillag óriási kapuján. A hóhér és a notórius vezette társaságot, mert ők ide haza jöttek.

Cikkünk írásakor még mindnyájan a Csillag börtön foglyai.

Május 5-én a pesti studióban Tolnay Andor éneкли a Nótás kapitányt

A szegedi színház elegáns bonvivánja, Tolnay Andor a napokban levelet kapott a budapesti Studiótól, amelyben meghívták őt a május 5-én este 7.35 órakor közvetítendő Nótás kapitány Váry Tóth István szerepére.

Tolnay Andor ezt a szerepet Pesten nem kevesebb, mint 120-szor játszotta, ez a szerep volt talán eddigi legjobb szerepe.

A Studió igazgatója ezekre appellált levelében és arra, hogy a darab május 5-én eredeti szereposztásban fog menni, ezért akarja, hogy a leg-

jobb nótás kapitány játssza el ez alkalommal a szerepet.

Tolnay az ajánlatot természetesen elfogadta, annál is inkább, mert tekintélyes honoráriumot ajánlottak erre az estére. Fel is utazik Pestre, ha ugyan a szegedi műsor azt megengedi.

Ugyanis csak úgy mehetne fel, ha azon a napon, vasárnapra esik az előadás, a szegedi színház előadásai, a délutáni és az esti, nem kötik ide. Ez azonban bajos dolog és nem valószínű, hogy sikerülni fog.

De ha sikerül, úgy a szegedi közönség május 5-én este 7.35 órakor beálithatja a korongot a pesti hullám-

hosszra és gyönyörködhet Tolnay bravuros kapitányában.

Május első napjaiban a szegedi színház megkezdi a jövő szezont társulatának megszervezését

Eddig csak arról volt szó, hogy kit visz el Szegedről Jób és Roboz, kit Sebestyén, kit Radnai, kit Lázár Ödön... Megtutuk, hogy elmegy Dayka Margit, Kovács Károly, Komjáthy Mária, hogy tárgyalnak Pártos Klárral, Földényivel, Patkós Irmával, Szóráddal, de arról, hogy ki jön majd az elszöndözött helyébe, még alig került szó.

Pedig ez talán jobban érdekli a közönséget mindennél.

Országsszerte megkezdődtek a szerződötések és amint értesülünk, Tarnay Ernő is hozzáfog az új társulata megszervezéséhez.

Május első napjaiban kezdi meg körutazását, melynek első állomása Pécs lesz. A direktor itt egy énekesnő és a szubrett iránt érdeklődik. Továbbá utjába érinti Sopron, Győr, Szombathely, Miskolc, Debrecen, stb.

városokat, ahová már bejelentette érkezését. Utjába sor kerül a Csehszlovák és román területen működő magyar társulatokra is.

Különösen fontos a szubrett-kérdés. Nagyon meg kell fontolni, hogy ki kerülhet Dayka Margit örökébe. Egyelőre két tipp van erre vonatkozólag. Egyik Pécsről jönne, de szó van a **Király színház** egyik nagyszerű szubrettjéről is, aki már az igazgatóság még Neményi Lili előtt Szegedre akart szerződötetni.

Amint értesülünk, ez a szubrett már tett is lépéseket az irányban, hogy a jövő szezont a szegedi színház kötelékében játszhassa végig.

Tarnay Ernő a szervezkedési körutját csak a Mária darab lezajlása után fogja megkezdeni.

A börtönfelügyelő bajusza, a tüzoltó bajusza, Borross Elemér tévedése stb. Vagy: Mit esedez egy rendezői intézkedés?

A *Vakablak* egyik esti előadásán érdekes dolog történt a férfi öltözőnél.

A történet hősei: *Borross* Elemér, a fiatal szerző és a színház köztisztviselőben álló egyik tüzoltója.

Az eset előzménye az, hogy *Andort* az egyik börtönfelügyelő szerepe nagyon marcona arcot kívárt. Ezt a szerepet a tehetséges, jótorku *Csonka* Antal játszotta. Egy marcona, félelmetes bajuszra lett volna szükség.

Vándor Andor a *Vakablak* rendezője azt

a tanácsot adta, hogy kopirozza le a köztisztviselőben álló tüzoltó mord bajuszát.

Csonka aztán el is készítette ezt a bajuszt és a premiéren nagy sikert aratott vele. *Borross* Elemér külön is megdicsérte.

Másnap este *Borross* Elemér Tarnay és Sziklai társaságában a férfi öltözőben üldögélt. Később rágyújtott egy cigarettára, és óvatosan fujta a füstöt, nehogy valaki meglássa a tüzrendészetre örködők közül.

Az egyik slukkról nyílik az öltöző ajtó és bedugja rajta a fejét egy csuhás alak, aki-

nek a bajsza szakasztott az Antoné.

Boros Elemér szentül meg volt győződve, hogy az senki más, mint Anton, a felügyelő és nyugodtan szívta tovább a cigarettáját.

Akkor megszólalt a bajusz:

— Kérem uraim, legalább akkor tegyék el a cigarettát, ha ér bejövök.

Nem Anton volt, hanem az igazi bajszos, a köztisztelőben álló tűzoltó, akit Boross Elemér Antonnal, Csonka Antallal tévesztett össze.

Tolnay Andor a „Nem élhetek muzsikaszó nélkül” főszerepében, Móricz Zsigmond egyenes kívánságára

Jövő csüörtökön nagyszerű Móricz-darab, a **„Nem élhetek muzsikaszó nélkül”** kerül előadásra a szegedi színházban.

A darabnak Pesten a **Kamara Színházban** óriási sikere van, nemrég jubilálta az 50-ik táblás házat.

A szegedi előadásnak különálló és páratlan érdekessége lesz, amennyiben a férfi főszerepet **Móricz Zsigmond egyenes kívánságára Tolnay Andor játssza.**

Móricz Zsigmond jól ismeri Tolnay Andor színészi kvalitásait, ép ezért választotta őt a főszerepre.

Az igazgatóság természetesen örömmel tett eleget a nagy író kérésének és a szerepet Tolnayra osztotta, aki

nagy ambícióval készül a premierre.

Móricz Zsigmond nagyon a szíven viseli a szegedi előadás sorsát, mert amint Tarnay Ernőnek is említette, nagyon szereti a szegedieket és nagy súlyt helyez arra, hogy darabja a szegedi közönség elé maradéktalanul kerüljön.

A szereposztás után levélben a legkisebbik szerep alakítója iránt is érdeklődött. Móricz nagyon jól ismeri a vidéki színészeket és a szegedi szereposztást örömmel vette tudomásul.

Értesítette különben a direktiót, hogy premier előtt négy-öt nappal Szegedre érkezik, hogy az utolsó próbákat személyesen vezesse.

Mese a tükörről

Élt régesrégén Kína messzefekvő vidékén egy házaspár. A férj rizstermesztéssel foglalkozott és arról volt híres, hogy nagyon szerette a feleségét.

Cseresznyevirág, — ez volt a feleség neve, — nem tudott olyat kívánni, amit ő elő nem teremtett volna. Igaz, csekély dolgok voltak azok, mind; hol egy színes szalagot, hol egy piros gyékénypapucsot óhajtott Cseresznyevirág. Mert abban az időben Kína azon részén, nem ismerték a raffinált kendőző cikkeket. Sőt Cseresznyevirágnak még csak fésűje sem volt soha, csak hallotta, hogy van olyan is. A tükörről, amely oly fontos a nők életében,

Cseresznyevirág semmit sem tudott.

Meg kell jegyezni, hogy Cseresznyevirág nagyon szép volt.

A férje, a jámbor rizsültetvényes, ha egy esteleten elnézte Cseresznyevirág tipegését, boldogan sóhajtott fel:

— De jó is nekem! . . .

A kontya olyan volt, mint a legszebb pagoda tornya; az arca porcellánból valónak látszott. A lába oly parányi, mint egy rizszem, a száját a leghíresebb költők is megénekelhették volna . . .

A férj egyszer hosszú utra indult. Már learatka a rizst, egyrészt el is adta, elhatározta hát, hogy felkerekedik és elutazik a Városba, hogy egyet-mást bevásároljon.

A Város nagyon-nagyon messze esett, úgy,

hogy Cseresznyevirágot soha sem vitte magával az útra. Pedig Cseresznyevirág nagyon vágyódott a városba. Hogy megengesztelje, megkérdezte tőle:

— Mit hozzak a városból neked? Kívánj valamit.

Cseresznyevirágnak eszébe jutott a fésű, és mivel már régen vágyódott egy olyan körfésűre, amelyenről sokat beszéltek neki, ezért azt kívánta.

— Na jó, — mondta jókedvűen a férj, — A kívánságod parancs nekem. Csak el ne felejtsem, hogy mit is kívántál.

Épp újhold volt, amikor a férj elindult.

Cseresznyevirág utána szaladt.

— Hogy el ne felejtse, mit kell hozni, nézd a holdat. Olyan alakú a fésű is, mint a hold.

Sok-sok napi utazás után elért a férj a Városba. Jó darabig ténfergett, szemlélődött az utcákon, mindent jól megfigyelt, hogy majd legyen miről mesélni Cseresznyevirágnak, ha hazatér.

Másnap elintézte az ügyeit, bevásárolt sok fontos holmit és elindult hazafelé.

Már elhagyta a város kapuját, amikor eszébe jutott, hogy Cseresznyevirágnak is jött valami.

Visszarohant a városba, egyenesen a bazárnegyedbe.

De mikor a bazáros megkérdezte tőle, hogy mit óhajt, zavartan vakargatta a copfja tövét.

— Ejnye, ejnye, ezt bizony elfelejtettem.

A bazáros mutogatott mindenféle csinos holmit, de ő csak egyre rázta a fejét:

— Nem ez, nem az.

Már kifordult a bazárból, mikor mint a villám csapott agyába Cseresznyevirág szava.

— Gondolj a holdra! . . .

De hiába nézte a holdat, nem jutott eszébe semmi se róla. Elpanaszolta a kereskedőnek a dolgot. Az csóválgatta a fejét:

— A holdra, a holdra? . . .

És ketten töprengtek most már.

A férj azonban elfelejtette, hogy amikor elindult hazulról, kiflialakú volt a hold, most pedig holdtölte van. Ezért nem jutott eszébe a fésű.

Végre a kereskedő felkurjantott:

— Megvan, tükör kell neked! . . .

— Lehet, — válaszolt a férj és hőna alá csapta a kerek tükröt.

Vidáman ballagott hazafelé. Cseresznyevirág messziről elébe szaladt.

— Hoztál?

Átadta a szépen becsomagolt tükröt és megcsókolta a felesége száját.

Cseresznyevirág öröendezve szaladt a szobájába, de amikor kibontotta a csomagot el-sápadt.

Egy csodaszép nő bámult rá a csomagból. A kontya olyan volt, mint a pagodák tornya, az arca porcellánból valónak látszott.

Eldugta a tükröt és csendesen sírdogálni kezdett. Hiába kérdezte a férj, hogy mi baja, hogy tetszik-e az ajándék, Cseresznyevirág nem válaszolt.

Igy ment ez sokáig. Cseresznyevirág napról-napra sorvadt, sápadt.

A férj pedig tanácstalanul állott Cseresznyevirág könnyei előtt.

Végre gondolt egy nagyot és elhívatta Cseresznyevirág anyját. Beszéljen ő vele.

Cseresznyevirág aztán sirva panaszolta el anyjának szomorúsága okát.

— Új asszonyt hozott a városból a férjem. Olyan az arca, mint a mandulavirág . . . — és megint zokogni kezdett.

— Mutasd csak, — mondotta az anyja.

És ahogy kezébe vette a tükröt, elkezdett kacagni. Ugy kacagott, hogy meglibbentek a függönyök és összeütdtek a teáscsészék.

— Te csacsi, igazán nem értelek. Hogy szomorkodhattál ennyit? Hisz ez a nő csunya, fogatlan és vén! . . . De milyen vén! . . . Hát ettől félted az uradat? . . .

„Nem jó gardedámnak lenni!” — mondja már az orvostudomány is

Feminizmus és egyebek idegrovosi megvilágításban

Annak a nagy társadalmi és gazdasági hábornak, amely, bár tank és puská nélkül, mégis soha nem tapasztalt erővel tombol ma körülöttünk épp úgy megvannak a maga sebesültjei és rokkantjai, mint annakidején a nagy világégésnek. Itt főképp az idegrovosok azok, akik a szanitéci szolgálatot ellátják és így érthető, hogy **Rapaport** doktort, a neves szegedi pszichológust kerestem fel azzal a kéréssel, hogy „háborus tapasztalatairól” a „Homokóra” olvasótáborának beszámoljon.

Rapaport doktor szívesen állott rendelkezésemre s a feltett kérdésre a következőképp válaszolt:

— Tulajdonképp **háromféle harc** folyik a társadalomban. Az apák harcolnak fiaikkal, az anyák leányaikkal, de a két nem is élet-halálharcban áll egymással. Ebből a három harcból tevődik össze a ma minden társadalmi háboruja.

— Mi az **osztályharc?** — vettem közbe.

Rapaport doktor nem tért ki a fogas kérdés elől:

— A hatalom, a vagyon birtokosa az apa, a nincstelen ezzel szemben rendszerint a fiu. A fiu tehát, amikor a jólétért harcol, az apa ellen háboruszkodik, ha nem is mindig a saját apja ellen. Az osztályharc tehát a **nincstelen fiúk harca a gazdag apák ellen**, a fiu harca a „társadalmi apa” ellen s ez a harc egy nagyon ősi jelenség. Természetesen a „társadalmi apa” az „apánál” valamivel általánosabb fogalom, a „társadalmi apa” az a „saját apához” hasonlatos lény, a kin, illetve az, akivel szemben való

harcban a fiu saját apja elleni elkésesedését és **harcivágyát kitombolhatja**.

— Eszerint tehát az osztályharc rendkívül **egészséges valami?**

— Idegrovosi szempontból — válaszolta Rapaport doktor — feltétlenül az. Ezt ép az a körülmény bizonyítja legjobban, hogy az **anya és a leány** közötti harc, amelynek nincsen társadalmi kiszélesülése, hanem kizárólag a családon belül folyik le, a legtöbbször **idegbaj forrásává lesz**.

Sem az anya, sem a leány nem talál a családon kívül egy harci frontot, ahol az egymás ellen felgyülemelő elkésesedést kitombolhatná; a családon belül pedig ez az elkésesedés sok mindenféle okból nem törhet ki nyílt háborúságban. Így azután nem csoda, ha — és ezt bátran merem állítani — **kiegyensúlyozott lelkivilágu nőt ma alig-alig lehet találni**.

— De hát **miféle elfojtott háboru az**, ami ma az anya és leánya között fennáll — kérdeztem tovább Rapaport doktort?

— Az **anya gardirozni kénytelen a leányát**, mert úgy érzi, hogy ez neki kötelessége, ami által ő maga leszorul, háttérbe kerül. Viszont természetesen a leány is tehernek érzi ezt a gardirozást, valaminek, amivel az anyja őt **sujtja**, valaminek, ami őt gátolja természetes törekvéseiben, vágyainak teljesülésében. Így azután anya és leánya kölcsönösen terükre lesznek egymásnak s az eredmény rendszerint: **idegbaj**.

— Mi a véleménye önnek doktor ur, mint idegrovosnak a **feminista mozgalomról?** — tettem fel az utolsó kérdést.

— A két nemnek — hangzik a válsz — ez a család kereteiből kilépett harca annyiban természetesen nem egészségtelen, amennyiben a családi miliót elhagyva, oly frontot talált menten tombolhatja ki magát. Ez az orvos szempontjából csak helyeselhető, hisz az anya és leánya közötti harc is épp azáltal válik lehetségessé, hogy nem szélesülhet ki társadalmi mozgalmá. Viszont — és ez megint más lapra tartozik — ennek a mozgalomnak nincsenek kilátásai.

— És miért?

— Mert, amint mondtam már, kiegyensúlyozott lelkületű nő ma még a saját problémáit sem oldotta meg, még — az anya és leánya esete mutatja ezt — saját maga ellen sem talált védelmet, tehát egyelőre a férfivel még nem veheti fel a versenyt. „Magamtól ki véd meg?” kérdi Juhász Gyula egy gyönyörű versében. A nőnek először saját belső problémáit kell rendeznie, s saját maga ellen kell védelmet találnia, csak azután válhat harcképessé az erősebb férfival szemben.

Azzal az érzéssel hagytam el Rappaport doktor rendelőjét, hogy az idegorvosi nézőpont valóban alkalmas arra, hogy társadalmi mozgalmainkat új és valóbb színekben tüntesse fel, mint ahogy azokat mi láthatjuk.

— csé —

Boldogasszony szobra a Boldogasszony sugáruton

A polgári tanárképző intézet most épülő palatájának Boldogasszony-sugáruti frontjára kerül ez a szobor, amely Wälder Gyula műegyetemi tanár tervei alapján készül, — sajnos, — műkőből, mert a város tanácsa nem szavazta meg azt a 8000 pengőt, amennyivel a terméskő többé került volna.

A haladó magyar középosztály folyóirata a

SZÉPHALOM

Megjelenik Szegeden. -:- Előfizetési ára egy évre 10 P.

A Városi Színház heti műsora :

Hétfő: A cárevics.

Kedd: A cárevics.

Szerda: A cárevics.

Csütörtök délután: Vakablak.

Csütörtök: Nem élhetek muzsikaszó nélkül.

Péntek: Nem élhetek muzsikaszó nélkül.

Szombat délután: Carmen. Bevezető előadást tart dr. Mally Ferenc reálgyimn. tanár.

Szombat: Nem élhetek muzsikaszó nélkül.

Vasárnap délután: Legénybucsu.

Vasárnap: Nem élhetek muzsikaszó nélkül.

A cárevics

Nagy operett 3 felvonásban. Szövegét írta: Jenbach Béla és Reichert Herrich Fordította: Kulinyi Ernő. Zenéjét szerette: Lehár Ferenc. Rendezi: Sziklai J. Vezényli Beck M.

A cárevics

Gaizler Lola

Szonya

A. Harmath Hilda

A nagyherceg

Vágó Arthur

A miniszterelnök

Herczeg Vilmos

A főudvarmester

Sümei Ödön

A komornyik

Rónai Imre

Iván, belső lakáj

Veszely Pál

Masa, Iván felesége

Dayka Margit

I. lakáj

Gaal Ferenc

II. lakáj

Marinkovics Sebő

Egy hercegnő

Szeles Matild

Egy grófnő

Kurusa Margit

Lina

Hajnal Hajnalka

Olga

Sándor Stefi

Vera

Zala Judit

Bordoló

Nagy György

Főuri hölgyek, tisztelők, táncosnők, örök lakások. — Történik az I. felvonás a pétervári cári palotában, a II. felvonás a trónörökös palotájában, a III. felvonás Nápolyban. —

Idő: a XIX. század vége.

I. felvonás:

A cárevics teljesen elvonult az él palotájában magába zárkózottan. Csak a sportnak és privát passzióinak él, sem a politika, sem a nők nem érdeklik. Az udvarnál elhatározzák, hogy

a cárevics fel kell rázni és e célból egy nőt kell a közelébe csempészeni, aki őt elcsábítsa.

II felvonás:

A nő, Sonja, táncosnő, teljesen a szívébe lopja magát a cárevicsnek, aki szerelmes lesz belé. Mikor ez a szerelem már teljesen kiforrott, közbelép a nagyherceg a cárevics nagybátyja, aki most már szét akarja szakítani a fiatalokat és megnősíteni a cárevicset. De a cárevics nem hajlik, hanem elutazik Sonjával.

III felvonás:

A szerelmespár Nápolyban van és teljes boldogságban él. Egy napon, mikor semmit sem sejtjenek, betoppan a nagyherceg a gárdával és közli a cárevicssel, hogy atyja, a cár meghalt és el kell foglalnia a trónt. A cárevics megtört szívvel hagyja el szerelmét, Sonját, teljesíti országának parancsát és visszatér Pétervárra.

Nem élhetek muzsikaszó nélkül

Vígjáték 4 felvonásban. Írta: Móricz Zsigmond. Rendező: Várador Andor.

Balázs, birtokos

Tolnay Andor

Pólika, a felesége

Pártos Klári

Zsani néni

Uti Giza

Pepi néni

Bojár Liu

Mirca néni

Peéry Piri

Lajos bácsi

Herczeg Vilmos

Birike

Kormos Margit

Veronika, a vig özvegy

Vlassits Györgyi

Teréz néni, a mamája

Vargha Teri

Viktor, pesti jogász

Veszély Pál

Mácsi néni

Herczegné

Borcsa

S. Geszti Rózsi

Kisvicákné

Egyed Lenke

Mokány Berci

Rónai Béla

Kovács Tóni

Kovács Árpád

Peták, mindenek

Rónai Imre

Gergő, öreg kocsi

Koháry Pál

I. asszonyág

Trunkó Böske

II. asszonyág

Németh Gizi

Zsuzsi szolgáló

Ilkó Emma

Kis cseléd

Zala Judit

Mircse, cigányprimás Csordás György
Történik a 80-as években a Nyírségen. Az I. felvonás Balázs tanyáján, a II-ik Zsani néninél, a III-ik ugyanott, a IV-ik a Balázs-kuriár.

Vakablak

Szinmű 3 felvonásban, 6 képben. Irta: *Bo-ross Elemér*. Rendező: Vándor Andor.

Kurzon János, a nótárius	Kovács Károly
Levion Mária a javithatatlan	Peéry Piri
Dr. Salters, volt ügyvéd	Sümei Ödön
Gamarszky báró	Szakáts Zoltán
Brunnen, a rokkant	Veszely Pál
Tibold, öreg rab	Gaál Ferenc
Nesdanov herceg	Kovács Árpád
Sztevald, az alkoholista	Csordás György
Adrián, a késelő legény	Rónai Béla
Turner, a kasszafuró	Burányi László
Till, a társa	Koháry Pál
Egy sötét alak	Oláh Ferenc
Igazgató	Herczeg Vilmos
Missziós Péter	Nagy György
Lovodics, az ítéletvégrehajtó	Vágó Arthur
Simpon, első segéd	Kovács Ernő
Halahia, második segéd	Fodor Emil
Fredrik, főfelügyelő	Szilágyi Aladár
Anton, felügyelő	Csonka Antal
Mihály, őr	v. Végh Kálmán
Stefán, ujong őr	Szilassy Gyula
Biró	Marinkovics Sebő
Tvszéki orvosszakértő	Sántha Ferenc

Történik egy börtönben, az első felvonás első képe a folyosón, a második képe a murka-teremben, a harmadik képe az ötvenegyes cel-

lában, a II. felvonás az irodában, a III. felvonás első képe a kápolnában, a második képe az udvaron.

I felvonás:

Szin: a börtön. Itt él Kurzon János, a csavargó is, a 27-es, akinek már csak két hónapja van vissza a büntetésből. A fegyház legtitokzatosabb lakója Mária, az 51-es, akit halálra ítélték, mert merényletet követett el az Elnök ellen egy titkos társaság parancsára.

ALAPÍTÁSI ÉV 1857.

Valódi perzsaszőnyegek

nagy
választék-
ban

**DOMÁN MIHÁLY
ÉS FIA**

szőnyegáruházában, Kárász ucca 12. szám.

Szeged tavaszi szenzációja

a

Dr. Salgó és Társa Dívatáruház

8 kirakata.

János szökni akar, de tévedésből Mária cellájába bukkan. Itt találja Máriát megvasalva. Mária elmondja, hogy nem tudja azok neveit, akik őt beugratták a merényletbe, pedig más különben biztos a halála. Jánosnak rokonszenves lesz Mária és letesz a szökési szándékáról. Itt kiérezni, hogy az 51-es és a 27-es sorsa összekapcsolódott.

II felvonás:

A börtöniroda. A sivar szobát János Mária segítségével kicsinosította, rádiót szerelt fel benne. A szerelem mindkettőjüket megváltoztatta. János, a renitens, felügyelő lesz. Mária a rabok jótékony anygala. Egy napon új embert hoznak a börtönbe, aki elárulja Jánosnak, hogy azért záratta be magát, mert meg akarja szöktetni az 51-est, hogy most már véghezvigye az Elnök meggyilkolását. János felismeri az új emberben azt, aki Máriát a merényletre rávette. János egy félórát az az embernek, hogy összeírja a banda nevét, mert ezzel Máriát akarja megmenteni. Mária is találkozik az emberrel. Először nem akarja elfogadni az ajánlatot, de amikor megtudja, hogy a szöktető autóban megtalálja a banda névsorát, megszöki. A szökés kiderül, épp akkor, mikor a városban az Elnök nagy beszédét tartja. A rádión hallani az elnök szavait és egy pillanattal később egy lövés zaját. Később a rádió jelenti, hogy az elnök sérteflen maradt, a merénylet elfogták Levion Mária személyében, aki azzal védekezik, hogy megmenteni akarta az elnököt és ezért akaratlanul a levegőbe lőtt.

III felvonás:

Mária ismét a börtönben van. Tudják itt, hogy ártatlan, de a gyorsított eljárás mégis halálra ítélte. Kivégzése előtt János a börtön kápolnájában oltárhoz vezeti Máriát, ahonnan egyenesen a siralomházba viszik. A börtönudvarban a kivégzéshez készülődnek. Már áll a bitó, megjött a hóhér, mikor az orvos jelenti, hogy Máriát nem lehet kivégezni, mert áldott állapotban van. Sejtteni lehet, hogy Mária és János egymás oldalán fogják boldogan élni.

Carmen

opera 4 felvonásban. Szövegét Prosper Mérimée elbeszélése után írták: Meilhac H. és Halévy L. Zenéjét szerzte: Bizet Gy. Ford.: Ábrányi K. Rendezi Sziklai J. Vezényli Fridl F.

Személyek:

Don José, tizedes	Szórád Ferenc
Escamilló, toreador	Bihari Sándor
Dancairo csempész	Veszely Pál
Remendado csempész	Fodor Emil
Zuniga, hadnagy	Arany József
Morales, tizedes	Csonka Antal
Carmen, cigányleány	P. Gaisler L.
Micaela	Szász Edith
Frauspuita cigányleány	Keleti Erzs
Mecedes, cigányleány	Ernyei Gitta
Szin: Sevilla és környéke.	Idő: 1820.

I.

Katonák incselkednek az őrtanya előtt Micaelával, aki a faluból feljött Szevillában José káplárt, a jövőbeli jót meglátogatni. Örváltáskor José veszi át a parancsnokságot. A szomszédos dohánygyárban veszekedés zajna hallatzik. A szolgálatvezető hadnagy megtudakolja, hogy mi történik ott, ekkor kijönnek a gyárból és elmondják, hogy Carmen kezdte a veszekedést. A hadnagy lefoghatja és megkötözteti Carment és José őrizetére bizza. Mig a hadnagy távol van, Carmen meghódítja Josét és ráveszi, hogy engedje őt megszökni.

II.

Lillas Pastia mulatója a szin, ahol Carmen táncosló. Ez a mulató a csempészek tanyája. Ide vetődik be Escamilló, a granadai torreador és beleszeret Carmenbe. Ugyancsak itt találkozik Carmen Joséval, aki a szöktetésért két hónapi fogházat kapott és aki most találkára jött ide. A hadnagy azonban meglepi őket és José kardot ránt a hadnagyára. A büntetéstől való félelmében beáll a csempészek közé.

III.

Ez a felvonás a csempészek között, a helyekber. játszódik. José féltékenységgel üldözi Carment, aki félvállról veszi őt. Ide jön

Carmen után Escamilló is, aki először José-val találkozik. Josének elmondja jövelete okát. A féltékeny José tört ránt, a férfiak összemennek, csak Carmen közbelépésére válnak szét. Escamilló azzal megy, hogy majd Sevil-lában találkoznak. Micaela hirtül hozza José-rak, hogy édesanyja haldoklik, erre José is hazamegy.

IV.

A sevillai szinkör előtti rész rész a szín. Carmen, már mint Escamilló menyasszonya, jön a viadalra. Utjában találkozik a szerelmes Joséval, aki leszurja őt.

Legénybucsu

Operett 3 felvonásban. Írták Bodanzky és Thelen. Zenéjét szerzette: Strausz Oszkár.

Rendező: Sziklai Jenő. Vezényel: Beck Miklós.

Személyek:

Bachmayer

Vágó Arthur

Oxefia, a leánya	Dayka Margit
Hempel Heringsdorf	
Baldum gróf	Rónai Imre
Anasztázia, a felesége	Egye dLenke
Stella, unokahuguk Á.	Harmath Hilda
Öttinghausen báró	Tolnay Andor
Lőrinc, a kocsisa	Páger Antal
Stillégen Muki br.	Veszely Pál
Stapelburg Feri gr.	Burányi László
Stierbing Dönci br.	Kovács Árpád
Ciprián lakáj Hem-	
peléknél	Szilágyi Aladár
I. hölgy	Vargha Teri
II. hölgy	Szeles Matild
III. hölgy	Németh Giza
Pincér	Gál Ferenc
Cilike	Hajnal Hajnal
Sofför	Csanádi Antal
Piccoló	Sándor Stefi
Portás	Csordás György
I. táncosnő	Bagossy Mária
II. táncosnő	Gál Mária

KASS

Renaissance Bar

Minden este a
ragyogó, világvárosi
u j m ü s o r
bemutatása.

A férfi, aki boldogan halt meg a Szentháromság uccában

Nem volt sablonos rendőri jelentés, nem a mentők szűkszávu hiradása, csak úgy járt, járt szájról-szájra a hír. Asszonyok, férfiak dugták össze a fejüket, sugtak-búgtak a halálról, agyönyörűsége halálról, amilyenben nem minden embernek van része.

Hát bizony az volt. Szép, gyönyörűsége életfinálé, amilyent nem is hitetlen gyaurok számára tartogat a Végzet.

Nem volt vitás, hogy az asszonyt szerette. Az sem, hogy viszonzszerették. Némi bonyodalom azért akadt, mert az a bizonyos harmadik itt is jelentkezett, még pedig tartósan. Tudniillik Ő volt a férj. Ez azorban nem jelentett veszedelmet. Egy valóféiben lévő férj sohasem jelent veszedelmet.

Annál többet jelentett a szerelem, amely nagy volt. A meghitt, puha Szentháromság utcai fészekben lázas csókok cuppantak, a meg nem értett férfi ott tobzódta ki minden keserűségét és bánatát, de ott kárpó-

tolta magát álmában sem elképzelt elferdített életgyönyörűségekkel.

És szövődött a szerelem. Nap-nap után megjelent a férfi az asszony lakásán, amikor egy szép napon mindennek vége szakadt.

— Szeretsz? — kérdezte a férfi.

— Szeretlek, — gügyögte vissza az asszony.

— Meddig? — kérdezte a férfi.

— Mindig, — gügyögte vissza az asszony. Csókzápor. Ölelések. Viharos szerelmi vallomások. A férfi úgy ölelte az asszonyt, mintha sohasem akarta volna elengedni.

Nem is ergedte. Ott halt meg az asszony karjában, a szerelem önfeladt, mámoros perceiben.

A fáma tehát, amely szájról-szájra járt, igaznak bizonyult. Gyönyörűsége szép halállal a paradicsomból a paradicsomba költözött át a szerelmes férfi. Róla el lehet mondani, hogy boldogan halt meg.

A bakasipka

„Udvarunkban hármat fordult a kocsi...”

— Már csak egyes napok jutnak az eszembe. Néhány kicsinyiség. Sok sírás... és mindig csak sírás...

... Mintha az apám a karosszékben ült volna. Igen. — S azt hiszem cigarettázott.

Kék bakasipkája a földön hevert. Meg a bajonettja is...

Én szájtátva rángattam a bakasipka rózsáját a földről fölbámész-kodtam az apámra.

A bajonettre haragudtam, mert nem tudtam kihuzni...

Anyám az ablakban zokogott a fehér horgolt függöny mellett.

Hát a gyerekekre vigyázz fiam — szólalt meg az apám. — Irjatok! Ez-

után felkelt és hallgatva föl s alá sétált. Ha utjában voltam, egyszerűen átlépett. — Kész a ládám? — Szólalt meg újból. — Ne pakolj semmit!

Ijesztő hallgatás következett ezután. Anyám fel-felcsuklott s színgelt selyemzsebkendőjével törülgette szemét.

Az az ablakok alatt kocsi dübörögtek. Valami bakanótát orditottak a legények, ahogy a torkukon kifért. Nemelyiknek negyven-ötven pántlikája is volt. Mesélték később, hogy a lányok nem győzték vásárolni azt a sok, mindenféle színű pántlikát ezekben a napokban...

Babráltam a sapkarózsát. Tetszetek a betűk rajta, a rejtélyes I. F. J.

Még a számba is bevettem. Anyám alig tudta kiszedni belőle.

— Nézd ezt a gyereket, — fordult az apámhoz — neki is sapka meg bajnét kell! . . . — Te kis mamlasz, ne sirj! . . . — s megcsókolt, de neki szegénynek jobban potyogtak a könnyei.

Én dühös voltam, hogy anyám elvette játékomat. Bőgtem egy marsot. Nem használt. Apám rám se nézett, csak szétterpesztett lábakkal állt a szoba közepén s komoran pödörgette hetyke bajuszkáját.

Pár pillanatra megálltam s megcsókáltam a vitézkötést a szürke nadrágon. Ujra kezdtem. Jóval hangosabban. Semmi eredmény. Üvöltöttem. Semmi.

Most abbahagytam s azon töprengtem, hogy milyen különös dolog az a háború, ami miatt rám se néznek, ha sírok. Máskor? Ha elpityeregtem magam, mindenki csak az én kedvem kereste, mindenki rohant hozzám. Hallgattam.

Apám kettőt lépett. Döngött a padló bakancsa alatt. Anyám riadt szemekkel nézett ki az ablakon és hallgatózott.

Robogtak a szekerek. S ahogy mindig-mindig több szekér hagyta el a falut, annál jobban lehetett hallani azt a zsongó, tompa morajt a falu belsejéből, amely pár perc múlva jajgató, nyöszörgő hangkáosszá fokozódott.

Sírtak.

Anyám hirtelen megrázkódott az ablakban s olyan keserves sirásba tört ki, hogy én is sirni kezdtem, nem tudom miért, lehet, hogy ismét a bakasipka, meg a bajonett miatt. Így még sohasem hallottam az anyámat sirni, pedig de sokat sirt szegény.

— Jön a kocsi! — zokogta és apám fölcsattantotta a derékszíját.

Jaj, olyan borzasztó volt hallgatni, amint a bajonettel bibelődött. Ugy csörögtek a vasesettek. Azután fölcsapta a fejére a kék bakasipkát. Erre azután én is olyan sirást csaptam, az én szép bakasipkámat sirattam, hogy az apám, nem tudom miért, de úgy a homlokára rántotta az én sipkámat, hogy alig látszóttak ki a szemei alóla.

Egy kocsi állt meg a házunk előtt... Egy katona megzörgette az ajtót... Hívták az apámat... a háboruba... Apám megcsókolt és megkérdezte: — Azután mit hozzak fiacskám a háboruból? — Szapkát... — brümmögtem. — Ilyen szapkát.

Többre nem emlékszem. Csak, mint ha jajgatást, kiabálást hallottam volna még. Csapkodták az ajtókat. Mint ha a kocsi is elrobogott volna...

...am fuldokolva zokogott a díványon. Mindenki sirt. Én örültem. Örültem előre a kilátásba helyezett szép, kék bakasipkámnak...

Tatay Jenő.

A Szegedi Szemle

GERŐ DEZSÓ

politikamentes, tisztán városfejlesztési problémákkal foglalkozó hetilapja Szeged egyetlen ilyentermészetűi orgánuma

Megjelenik minden hétfőn.

Kapható a Nemzeti Sajtóvállalat uccai újságbódéiban.

Férfiruha ujdonságok készen és mérték után
Balázs és Petrinél Szeged, Széchenyi-tér 2. sz.
Elsőrendű angol úri szabóság.

A meseherceg visszatér

Mikor a kocsmamélyedés homályos, piszkos zugában megpillantotta a hajnal betévedő első sugarát, könynyezve bicsaklott borzas feje a telefaragdált asztal lapjára.

Széles melléből hörgő /csuklásként buggyant elő pár szakadozott zokszó, ami visszhangot vert a ragyásképi kocsmáros fekete lelkén is. A kocsmáros tudta, hogy ilyenkor csöndnek kell lenni, mert most találkozott ennek az elvetélt embernek a lelkén a Mult és a Jelen.

Vibráló kódárnyakat látott nedves két szeme a könnyek hömpölygő tengerében. Előbb csak egy homályos pont volt az emlék, aztán nőtt, óriássá dagadtak a szétpattant valóságok színes víziói s könnyörtelenül hömpölyögve végtelen nyüzsgő és kinzó fürgeteggé gomolyodtak.

Reszketett.

Rozsdás bádognakrisztust látott a falu végén a szuette fára felszegezve. Alatta egy csodálkozó szemű kis leány ült szerelmesen bámulva a körülötte karikában kergetődző gyermekereget. Aztán felkelt, ő is beállt a körbe és forgott, forgott, szíve ártatlanságának minden örömet beleöntve a körforgásba. Egy csengőbongó melódiájú gyermeknótát dudoltak. Lánc, lánc... Tavasz volt és süttött a nap.

Mikor aztán már megroggyantak a térdek a tavaszi futkározásban, a játéktól kipirult arccal feküdt vissza a szuette fára felfeszített rozsdás bádognakrisztus árnyékába. Még félig nyitott ajakkal dudorászta a nótát, amikor hozzálépett egy rövidruhás kislány. Kezében rózsából szőtt láncot tartott.

Rózsát szedtünk neked a tüskés bokorban, megsebezve a kezünket s

nyakláncot szőttünk belőle. Ahány a rózsza benne annyi színű a lánc, ahány színű a lánc, annyi pajtás szeret s ahányan szeretünk, annyian kérünk: légy te a hercegünk. Legyél a meseherceg. Ne hagyjál itt bennünke egyedül a falu szélén. De ha elmennél, szakadjon el a lánc, s minden levele tövis legyen a lelkeden. És sebezze azt véresre, mint megsebezte a mi ujjunkat.

— Hugocskáim, én elfogadom a láncot — mondta — és megcsókolom érte a kezeteiket. Én most végtelen, nagy napfényes szeretettel borulok a lábatok elé és fogadom és esküszöm erre a tarka láncra, a szeretet zálogára, hogy nem lesz tövis a tarka szirmokból. Én mindennap kijövök ide a kereszt alá és megöllelek benneteket. Mindennap új mesét mondok majd és vasárnap együtt megyünk el a szent misére.

Megcsókolta a láncot hozó kislány kezét, a gyerekkar pedig harsány örömeinkben ünnepelte a beiktatott fejedelmet...

... A vízió tigriskarmok életével szaggatta lelkét. Fuldokló zokogása megremegtette a kemény tölgyfaasztalt.

Tomboltak a viharzó képek: a rózsalánc s a füstös pincemélyedés... a szénaillat s a borgőz... az első csók a kereszt alatt s a céda züllés... a szentmise és a kárhozat...

Uristen!

Felugrott, széket, asztalt borítva.

— Ki innen! Ki az átoktanyák mocskából, ahol keserű barázdákat ráncolt arcomra a meddő izomfeszégetés. A rózsaláncok tüskéi vérző sebeket szurtak a lelkemre. Visszajövök pajtás-káim. Visszajövök hozzátok a falu végére, a rozsdás bádognakrisztus alá.

Már rohant is.

Vakon, eszeveszetten rohant, nem látta maga mellett a letaposott évek reménytelen mesgyéjét. Rohant vissza a falu szélére.

A kereszt alatt körbe-körbe játszó kisleányok játszottak s rózsaláncot szóttek.

A lábuk elé vetette magát.

— Nagy az én bűnöm, kistestvérkém. Itt hagytam a királyságomat gonoszul, hazug ígérek után loholva. Sirt az éjszakák szerelme utánatok s most visszahozott a bűnbánat és a szenvedés. Fonjatok új rózsaláncot a nyakamra. Törüljétek le a barázdákat homlokomról.

De a kislányok nem hallották meg a bűnbánat könnyesen buzogó áradatjának kiömlését. Ők csak szóttek tovább a láncot.

Mikor elkészültek vele, megkerülve

a furcsa embert, aki ott feküdt a földön, odamentek a kereszt tövében mosolygó szőke kisfiuhoz s a legszebb lány a nyakára akasztotta a láncot.

— Fejedelem! A gyászunk letelt! Elsirattuk, meggyászoltuk hercegünket, aki letépte nyakáról a rózsaláncot. Őt festett ajkú lányok csókolták, aranykupából itatta a bort, de meghalt, mert vétkezett. Te pedig uralkodni fogsz, mert tiéd a szeretetünk. De csak addig uralkodsz, míg a miénk lesz. Éljen a herceg.

Harsány üdvölgzés fogadta beiktatását. Aztán felcsendült a gyerek-kórus. Éppen úgy, mint akkor . . .

A hűtlen mesefejedelmet pedig, aki aranykupából itta a bort, egyenként keresztüllépték. Senki se vette észre, hogy ájult lélekkel valaki nézi a szeretést.

Repül a nehéz kő...

Riport-regény. Irja: Iksz.

Páris, április 22.

Kedves Szerkesztő Ur!

Iksz ur elhallgatott. Már a múlt héten sem jelentkezett a megígért folytatással Párisból, ahová Erzsébet után két héttel ezelőtt kiutazott, most is csak egészen rövid, de sokat sejtető levelet írt a **Homokóra** szerkesztőségének. Nem szánta közlésre a levelét, a végtelenné indult regény befejezése kedvéért mégis leközzöljük, bár nem lehetetlen, hogy lesz még a regénynek folytatása és ez a mostani bevezető csak látszólagos. Nem lehet tudni, hogy milyen komplikációkat rejt magában a jövő.

A levél így szól.

Kedves Szerkesztő ur!

Ne haragudjon, hogy nem váltottam be ígéretemet, de úgy éreztem és úgy érzem most is, hogy megállt a nehéz kő. Egy hete szívom Páris csudálatos levegőjét, ugyanazt a levegőt, amelyben Erzsébet is él és lélegzik. Mert megtaláltam Erzsébetet, várt rám a vonatnál és azóta én vagyok a világ legboldogabb embere. Minden pillanatot együtt töltünk, együtt járjuk be a világ fővárosát, együtt élvezzük szépségeit és csudáit, ha pedig a rossz idő a szobafalak közé száműz bennünket, a jövőndőt

tervezgetjük és rakjuk egymásra légváraink csillogó márványkockáit. Így nincs beszámolni valóm. Nemsokára hazamegyünk és megkérjük majd Kleckner Lajos barátunkat, hogy írja be nevünket abba a nagy könyvbe, amelyikbe a tisztességes, de nehéz-sorsu embereket lajstromozzák el.

Most pedig átadom a tollat Erzsébetnek, aki a hátam mögül kíváncsiskodik bele a levélbe, talán neki is lesz irnivalója.

A viszontlátásig üdvözl
„IKSZ ur.”

Szerkesztő Ur,

én is arra kérem, hogy ne nehezeltessen Iksz urra, nem ő tehet róla, hogy beszünteti a regényírást. Én parancsoltam rá és ő szót fogadott, mint ahogyan az elszánt férjjelöltekhez illik, bár állandóan hangoztatja elvei fönn tartását. Ezek az elvek természetesen ellenzékiek, illetve nem kormánypártiak, értve ezalatt a papuszkormányt. Magunk között szölv: Ember tervez, asszony végez. Szóval én vagyok a ludas abban, hogy a HOMOKÓRA olvasói már nem kacarázhatnak többet Iksz ur vergődésén. De ezért cserébe megígérem, hogy ha nagyon sok ráérős időm lesz odahaza, a folytatást én írom meg a most félbeszakadó regényhez, mint Iksz ur „Ypszilonkája”. Ami pedig az anyakönyvezetöt illeti, hát ez még nem olyan holtbiztos, mint ahogyan Iksz barátom gondolja. Majd elvállik minden odahaza. Ez itt Páris és nem Szeged, ha kinézzünk az ablakon, hát az utca tulsó végén a Szajna csillog, nem pedig a Tisza. Szóval nagy a különbség. Az viszont igaz, hogy a nehéz kő megállt, még pedig Iksz ur fájó szívérelepottyanva, a földön állt meg és nem tett eddig kárt senkiben sem.

De bucsuzom én is, mert Iksz ur már féltékenykedik.

Isméretlenül is üdvözl
ERZSÉBET

Eddik szöl a levél. Nincs jogunk, hogy hozzá tegyünk valamit, hogy kommentáljuk és így vége a riportregénynek.

Szegény legény...

— Szegény legény,

Hol jársz erre;

Ahol a madár

Se jár?

— Nem talállok

Kedvesemre,

Hosszu évek óta már.

— Szegény legény,

Jól tudod,

Hogy nincsen erre

Semmi már,

Felkutathatsz

Árkot, bokrot,

Minden pusztát és sivár.

Nincsen erre

Semmi már...

— Jól tudom,

Hogy nincsen erre;

Jól tudom,

Hogy nincs sehöl;

Utja hóval van

Seperve,

Anyja is hiába szöl.

Jól tudom,

Hogy nincs sehöl.

— Mondd, hát akkor

Mért jársz erre,

Mért nem ballagsz

Haza már;

Mért kóborolsz,

Egyre-másra,

Mikor minden

Haza vár?

Mért nem ballagsz

Haza már?

— Jó öreg, mondd,
Hószakálad
Mért oly bánatos,
Fehér?

— Tél lesz, fiam . . .
Nézz a tájra . . .
Meghalunk,
Ha ideér.

RAB GÉZA.

Véleményük egyezik abban, hogy

**kiadóságban,
izben és olcsóságban**

Dr OETKER-féle

VANILLINCUKOR UTÓLÉRHETETLEN.

Kérje minden fűszerkereskedésben
a most megjelent 148 receptet tartalmazó,
színes képekkel illusztrált

**DR OETKER-FÉLE
RECEPTKÖNYVET**

Ha a fűszeresnél nincs, forduljon közvetlen hozzánk: Dr Oetker A. gyárhoz, Budapest, VIII.,
Conti uca 25.

Hírlapkiadó- és Nyomdavállalat Rt., Szeged.

Ádám bukása

Hozzád kiáltok, Éva, Éva,
akit nem köt a multhoz semmi;
csavarj ki, jaj! vagy szülj meg újra,
mert Messiás akarok lenni.

Hozzád kiáltok, nagy kegyetlen,
aki még rosszabb, több vagy nálam,
emelj ki a porból, szívtelen,
s pogányul kergesd szét a nyájam.

Te vagy az erős, aki kacagsz,
mert sorsod soha föl nem éred;
váltss meg engem is, drága kigyó,
és ömleszd belém a te véred.

Minden, ami elmúlt, visszavár,
jaj nekem, hogy gyökeret vertem,
szabad akarok lenni, Éva,
támassz fel, tisztítsd meg a lelkem.

Mindent, ami szép volt, imádtam,
Éva, Évám, keseregj velem;
szeretnék újjászületni s lásd,
örök idők sírja a jelen.

Elbuktam, mert minden rám tapad
s terhes vérem nyöszörögve restül;
mindecs álom, csók az én lombom;
cibálj ki, ránts hát ki tövestül.

Jójj! Jójj! mert tele vagyok könnyel
s fák levelét is sírva tépem,
meghalok, mert a világ is csak
az én nagy, drága verejtékem.

Amit itt látsz most, magad körül,
én adtam, enyém volt, de vedd el,
szeretem a fattyaimat, jaj!
tehetetlen hű kegyelettel.

Hozzád kiáltok víg, szent Céda,
akit nem köt a multhoz semmi;
csavarj ki jaj! vagy szülj meg újra,
mert Messiás akarok lenni.

BERCZELI ANZELM KÁROLY.

Felelős nyomdavezető: Sajgó József.

Illatszer és pipere cikkeit
vásárolja a

»SZÉCHENYI«

ILLATSZERTÁRBAN

(Kék Csillag Áruház mellett)

Legolcsóbb bevásárlási forrás!
Széchenyi tér 15. Kiss D.-palota.

Kérje telefonon **300**-ast

vagy

„KÉRY-AUTÓTAXI”

A

Magyar Hírlap

a legolcsóbb, a legtartalom-
sabb, a legerterjedtebb
napilap.

Asztalosmesterek Butorcsarnoka

Szeged, Dugonics-tér 11. sz. -:- Telefon 8-92.

*Elegáns ebédlők, hálók, férfiszobák olcsó
áron, kedvező fizetési feltételek mellett.*

REMINGTON írógépek képviselte.

Portable 20 pengős havi részletre. Használt gépek 40 P-től. Speciális amerikai rendszerű irodabutor-gyár. Javító műhely. Az író és sokszorosító-gépek kellékeiből nagy raktár.

WIRTH és RENGEY, Horváth Mihály ucca 7. Telefon 12-21.

Az eddiginél még előnyösebb feltételek mellett vehet mindenki

**gáztakaréktűzhelyeket,
vizmelegítőt, vasalót stb.**

a helybeli légszeszgyárnál. A legjobb világhírű gyártmányokból most érkeztek hatalmas készletek. Érdeklődni lehet 9-12 óra között.

Telefon: 2.

Figyelem!

1929. évi április havában Kölcsey uccai fényesen berendezett és felszerelt bemutató- és előadótermeinkben üzemi használatban láthatók az összes elektromos háztartási készülékek, valamint valamennyi típus gáz-vizmelegítők, gázkonyhák, gázkályhák stb. stb.

Bemutató és megtekintés díjtalan!

Minden kötelezettség nélkül!

A LÉGSZESZGYÁR IGAZGATÓSÁGA.